

လွှဲတမ်း

နတ်သမီး ဖိလင်ရောင်စုံ

GRAPHIC DESIGN: HEIN SAWE KYI

ဖိလင်ရောင်စုံ

အခန်း (၁)

“အသက်ကပဲ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်ကွာ ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့တစ်ခုလည်း ရပြီးပြီ။ ဒီအရွယ်ထိ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်မှု မရှိဘူး။ တစ်ပါးသူရဲ့ ဆရာကြီးလုပ်တာ ခံနေရတယ်ကွာ တောက်”

ရတုဝိုင်က နှုတ်က တဗျစ်တောက်တောက် ပြောနေတာကို ရဲမက် မသိကျိုးကျွံပြုပြီး ဂျာနယ်ကိုပဲ စိတ်မပါဘဲ အာရုံဝင်စားဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ် အနိုင်ယူနေတာကွ။ နာမည်က အဖြူထည် လုံးဝ နာမည်နဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ ရတုဝိုင်ရဲ့ ဦးတည်ရာက ဒါပဲဖြစ်သည်။ သူ့ချစ်သူ စိမ့်စမ်းလ အကြောင်း ပြောရင်း အဖြူထည်ဆီမှာပဲ အဆုံးသတ်တာဖြစ်သည်။

ကြားရဖန်များလာတော့ ရဲမက်အတွက် အပ်ကြောင်းထပ်နေသော ဓာတ်ပြားအိုကြီးတစ်ချပ် လိုဖြစ်နေ၏ ။ ဒါကြောင့်လည်း ရတုဝိုင် ဒီလိုဇာတ်လမ်းစလာပြီဆိုလျှင် သူ့အနားက ရှောင်ထွက် သွားတတ်စမြဲဖြစ်သည်။

အခုတော့ ရှောင်ထွက်လို့မရသည့် အခြေအနေမို့ အနားမှာရှိနေသည့် ဂျာနယ်ကိုပဲ အာရုံဝင်စားဟန်ဆောင်ဖတ်နေရတာ ဖြစ်၏ ။ နားထဲဝင်လာတာကို နားထောင် ဘာမှေ့ဝဖန်ချက် မပေးနဲ့။ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောမိလျှင်တော့ ရတုဝိုင်စကားတွေက ဆုံးတော့မှာမဟုတ်။

ဒါကို သိနေတာကြောင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ် ငြိမ်သက်နေပေမယ့်လည်း

“ရဲမက်”

နာမည်ကို ခေါ်ရုံမကဘဲ ပခုံးကိုပါ လက်နဲ့ပုတ်လာတာကြောင့်

ရတုဝိုင်ကို မော့ကြည့် လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ ရတု”

“မင်း ငါပြောနေတာတွေ ကြားရဲ့လား”

“အင်း ကြားသားပဲ”

“ကြားရက်သားနဲ့ကွာ နည်းနည်းပါးပါတောင် အရေးလုပ်ဖော်မရတာ ဘာသူငယ်ချင်းလဲ”

သူ မသိကျိုးကျွံပြုနေတာကို မကျေနပ်သည့်မျက်နှာနှင့်
ရတုဝိုင်ကွိုင်ရှာနေပြီ။ အလိုမကျစွာ တွန့်ကုပ်ထားသည့်
မျက်ခုံးစိမ်းမှောင်မှောင်တွေအောက်က မျက်ဝန်းတွေက ကြည်လဲ့နေသည်။

နှာတံက ပေါ်လွင်ကာ ပိရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းတွေက
စွဲဆောင်မှုတွေ အပြည့်ရှိနေ သည်။ ရတုဝိုင်က ဒါကြောင့်လည်း
ကျောင်းတုန်းကတည်းက ပေါ်ပြူလာ စတားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရှင်းသန့်ချောမောသော ရုပ်သွင်နှင့် ဘာပဲဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းသော
ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်နှင့် မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းက လိုက်ဖက်လွန်းသည်။
ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသားဘဝ တုန်းက မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမယ့်
ရတုဝိုင် ချစ်သူရည်းစားတောင် မထားခဲ့ပါ။

ကျောင်းပြီးလို့ ကွန်ပျူတာနှင့် စပီကင်သင်တန်းတွေတက်တော့မှ
စိမ့်စမ်းလဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် ငြိတွယ်သွားခဲ့တာတော့
အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ ဒါပေမဲ့ စိမ့်စမ်းလနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဖြူထည်ဆိုသော
မိန်းကလေးအတွက် ရတုဝိုင်ဖြစ်ပျက်နေသည့် မကျေနပ်မှု တွေက တစ်ခါတစ်မျိုး
မရိုးရအောင် ရှိနေခဲ့၏ ။

“ဟေ့ကောင် ရဲမက် ငါပြောတာတွေကို မင်း ကြားကောကြားရဲ့လား”

ရတုဝိုင်ကိုကြည့်ရင်း ဖျပ်ခနဲ လွင့်သွားသော အတွေးစတွေကို
ရဲမက်ပြန်စုစည်းရသည်။ လက်ထဲက ဂျာနယ်ကိုလည်း စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်လိုက်ရင်း

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီအကြောင်းတွေကိုပဲ ကြားရလွန်းလို့
နားတွေလည်းအူနေပြီ။ မင်းဆီ မလာလိုက်နဲ့ ဒီအကြောင်းတွေပဲ ကြားရတာ လေ”

“ဟ ငါက တမင်လီဆယ်ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ။ မင်းပဲ
စဉ်းစားကြည့်။ မနေ့က စိမ့်နဲ့ငါ လျှောက်လည်ဖို့ချိန်းထားတယ်။ အဲဒါ
ညရောက်တော့ လာလို့မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ဖုန်းဆက်တယ်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ
အဖြူထည် ဝင်ရှုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“မင်း တစ်ဖက်သတ် ထင်မြင်ချက်ကြီးနဲ့ မစွပ်စွဲသင့်ဘူး”

ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့်လည်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင်
ဝင်ပြောမိပြန် တော့

“ငါ စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ စိမ့်အပေါ်မှာ အဖြူထည်က ဘယ်လောက်ထိ
လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင် ထားသလဲဆိုတာ မင်းတို့လည်း အသိပဲ”

ပြောမိတိုင်း ဒီစကားတွေပဲ တစ်က ပြန်စလာမှာသိပေမယ့် ကိုယ်တိုင်က
နှုတ်ကျံသွားခဲ့ပြီ ဆိုတာ နားတွေပူလောင်ပေဦးတော့မည်။

“ငါသိတယ်။ စိမ့်ကလည်း အဖြူထည်ရဲ့လောင်းရိပ်အောက်မှာပဲ
ကျေနပ်နေတာ။ ငါ ဒေါသဖြစ်ရတာ အဲဒါတွေကိုပဲ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းရဲ့စိမ့်စမ်းလကိုပဲ သွားပြောပေါ့ကွာ”

“ပြောတယ်။ ပြောလည်း ပြောတဲ့သူပဲ အာခေါင်ကြီး
ပေါက်ထွက်သွားမယ်။ သူက မတုန်မလှုပ် ဒီပုံစံအတိုင်းပဲကွ”

“ဒီမှာ ရတု။ မင်းကိုငါ အကြံတစ်ခုပေးမယ်”

ရတုဝိုင်ဆီက မဆုံးနိုင်သော စကားတွေကို ထပ်မကြားချင်တော့တာမို့

ရဲမက် စကားဖြတ် ဝင်ပြောတော့ ရတုဝိုင်က လှည့်ကြည့်ရင်း

“ဘာအကြံလဲ ပြောစမ်းကွာ။ ဒီပြဿနာကြီးကို ငါတော်တော်စိတ်ညစ်နေလို့”

“အကောင်းဆုံးက စိမ့်စမ်းလကို မင်း ကားတင်ပြေးတော့”

“ဟာကွာ မင်းကလည်း မဟုတ်တာ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ မင်းတို့အရွယ်က ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေမှ မဟုတ်တော့တာ။ ဘွဲ့ရကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်တောင်ဝင်ကြတော့မှာ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လို ခိုးပြေးရအောင် မလိုအပ်ဘူးထင်တယ်။ စိမ့်ကလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းနဲ့သူက ချစ်သူတွေပဲ။ စိမ့်စမ်းလ စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပေါ့။ နောက်ပိုင်း အဆင်ပြေ သွားမှာပဲ။ ဒါမှလည်း မင်းဆီက အခုလို ခိုညည်းသံတွေ ကြားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

ရဲမက်စကားကို နားထောင်ရင်း ရတုဝိုင် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်သည်။

“အေး မင်းပေးတဲ့အကြံ မဆိုးဘူးရဲမက်။ အဲဒီ လိုသာ ငါလုပ်ပစ်လိုက်ရင် ဟိုတစ်ယောက် စွေ့စွေ့ခုန်သွားမှာ သေချာတယ်”

“ရတုရာ မင်းမလည်း စိမ့်စမ်းလနဲ့ပတ်သက်ရင် အဖြူထည်ရဲ့အပေါ်ပဲ အမုန်းတွေ ဝင်နေတယ်”

ရဲမက်စကားကြောင့် ရတုဝိုင် မျက်နှာ ရှုတည်တည်နှင့် တင်းမာသွားခဲ့ရင်း

“အဖြူထည်က စိမ့်နဲ့အတူ ယှဉ်တွဲပါနေတာဆိုတော့ ပြောရမှာပဲလေကွာ။ ငါ့ကို မုန်းတယ် မပြောနဲ့ သင်းလေးကလည်း ငါ မုန်းအောင် လုပ်နေတာကိုးကွ”

“နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်ပြန်ပြီကွာ၊ ကဲ ငါ လစ်တော့မယ်
ဒယ်ဒီခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စလေးရှိလို့”

စကားပြောနေရင်း ရဲမက် ချက်ချင်းကြီး ထပြန်မည်ပြင်တော့ ရတုဝိုင်
မျက်မှောင်ကြီး ကျုံ့ကြည့်သည်။

“မင်းက ကောက်ခါငင်ကာကြီး ကိစ္စပေါ်လာရပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ဒယ်ဒီ တကယ်ခိုင်းထားလို့ကွာ”

“သွားကွာ သွား သွား ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း
အေးဆေးတွေ့နေတာပဲ ကောင်းမယ်”

ရဲမက် သူ့အခန်းထဲက ထွက်သွားကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ
မာမို့ကိုနှုတ်ဆက်နေတာကိုလည်း ရတုဝိုင်ကြားသည်။ ဒီကောင် သူပြောနေတာတွေ
နားမထောင်ချင်လို့ လစ်ပြေးတာ သိနေသည်။

ပြောမည်ဆိုလျှင် သူကလည်း သူပါပဲ။ စိမ့်နှင့်ပတ်သက်ပြီး
မကျေမနပ်ဖြစ်တိုင်း အနားမှာရှိသော သူငယ်ချင်းတွေ
နားငြီးအောင်ရင်ဖွင့်မိတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် စိမ့်နှင့် တစ်အိမ်တည်းနေသော
သူငယ်ချင်းညီအစ်တွေဟု စိမ့်နှုတ်က ဝန်ခံထားသော အဖြူထည်ကို
မကျေနပ်ကြောင်းတွေက အမြဲပြောဖြစ်သည့် စကားတွေပါပဲ။

နာမည်က အဖြူထည်။ မျက်နှာလေးက နုနုညက်ညက်နှင့်
ဝင်းမွတ်ဖြူစင်အောင်လှတာ လည်း သူလက်ခံပါသည်။ ပြောရလည်း
အသားညိုသော စိမ့်ထက်တောင် အဖြူထည်အလှက ထင်ပေါ်သည်။

ဒါပေမဲ့ အဖြူထည်ရဲ့စိတ်ကတော့ နာမည်နှင့် တကယ့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဟု
သူသတ်မှတ် ထားသည်။ အပြုံးချိုချိုလေးနှင့် အာသွက်လျှာသွက်ရှိတတ်သော
သူမလေးကိုတော့ အားလုံးက ချစ်ခင်ကြသည်။

သူ့ချစ်သူ စိမ့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဖြူထည်

သဘောထားကြီးသည့်အကြောင်း စိတ်ရင်း စေတနာကောင်းကြောင်း
ပြောမဆုံးနိုင်အောင် ရှိ၏ ။

စိမ့် ဘာပဲပြောပြော ရတုပိုင်ဆိုသော သူကတော့ အဖြူထည်ကို
တခဏလေးတောင် ကြည့်လို့မရပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မေးပြောခေါ်ထူးလောက်ပဲ
ဆက်ဆံသည်။

ဒါကလည်း စိမ့်နှင့်ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာ
သူခံစားကြုံဆုံရတာ တွေကြောင့် ဖြစ်၏ ။

သူဌေးသမီး အဖြူထည်တို့အိမ်မှ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်၏
သမီးဖြစ်သော စိမ့်ကို အဖြူထည်က အမြဲတမ်းအနိုင်ယူထားသည်ဟုပဲ ရတုပိုင်
ယုံကြည်ထားသည်။

စိမ့်ကို အဖြူထည်နှင့် အဖြူထည်မိဘနှစ်ပါးက
အဆင့်အတန်းမခွဲခြားဘဲ သမီးရင်းလို ချစ်ခင်သည်။ စိမ့်ပညာရေးကိုသာမက
လိုအပ်တာမှန်သမျှ ထောက်ပံ့ကူညီသည်ဟု ဆိုပေမယ့် လည်း သွေးရင်းမဟုတ်သလို
တရားဝင်မွေးစားသမီးလည်း မဟုတ်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိမ့်ကို ရတုပိုင်ချစ်သည်။ ထိုချစ်ခြင်းမှာ သနားကရုဏာတို့
ပိုမိုသွားတော့ ကြီးမားသွားခဲ့၏ ။

ဘယ်နေရာ ဘယ်ကိစ္စမဆို စိမ့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်မရှိဘဲ
အဖြူထည်ကို တိုင်ပင် နေရတာ ကို ရတုပိုင်မနှစ်သက်ပါ။
ကျေးဇူးတရားတွေကြောင့် စိမ့် ကြောက်နေခဲ့တာလား။

အဖြူထည်ကလည်း စိတ်ရင်းကောင်းသည်ဆိုပေမယ့်
ထိုကျေးဇူးတရားတွေကြောင့် စိမ့်အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ချင်နေတာလားမသိ။

နောက်ဆုံး သူနှင့်စိမ့်တို့ ချစ်သူဘဝ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
တွေ့ကြတာတောင် အဖြူထည် က ပါသည်။ ဒီလို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေမှာပါ
ဝင်စွက်ဖက်လာတော့ ရတုဝိုင်စိတ်မှာ ကတိကအောက်ဖြစ်ရ၏ ။

“မောင်ရယ် အဖြူထည်အပေါ် အထင်မလွဲပါနဲ့။ ဖြူက စိမ့်အပေါ်
တကယ်ကောင်းတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ စိမ့်တို့က ညီအစ်မရင်းချာတွေလို
ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက နေခဲ့ကြတာပါ”

အမြဲတမ်း အဖြူထည်ဘက်က အကာအကွယ်ပေးတတ်သော
စိမ့်ကြောင့် သူသည်းခံပေး ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့လည်း စိမ့်၏
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို ဝင်စွက်ဖက်တတ် သည့် အဖြူထည်ကို သူဘယ်လိုမှ
ကြည့်မရတော့ပါ။

သူနှင့်စိမ့်ကြားမှာ နေရာတကာ ဝင်မပါလျှင် အဖြူထည်ကို
အမြင်မကြည့်စရာမရှိပါ။ သေချာသည်က အဖြူထည် ဝင်စွက်ဖက်နေသ၍
သူနှင့်စိမ့်ကြားမှာ ပျော်ရွှင်စရာတွေ ဆိတ်သုဉ်း နေမှာပဲဖြစ်၏ ။

ရဲမက်ပြောသလို စိမ့်ကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖြစ်လျှင်
အဆင်ပြေမည်ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုချစ်သော မာမီကတော့
သဘောတူမည်မထင်ပါ။

မာမီက စိမ့်ရဲ့အဆင့်အတန်းနှင့်ဂုဏ်ဒြပ်ကို လက်ခံနိုင်စွမ်းမရှိမှာ
သေချာ၏ ။ ပြီးတော့ သူကလည်း အခုချိန်မှာ ပညာသင်ပြီးလို့
လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နိုင်သေးတာ မဟုတ်ပါ။

ဒယ်ဒီက သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းများစွာထဲက တောင်ဒဂုံ စက်မှုဇုံထဲမှာရှိသော
အချို့ရည်စက်ရုံကို ဦးစီးစေချင်သည်။ သူကလည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ ဒါပေမဲ့
ဒယ်ဒီကတော့ အလုပ်နှင့်ပတ်သက် လျှင် တစ်ဦးတည်းသောသားဟုဆိုကာ သူ့ကို
လက်ထဲပုံအပ်လိုက်တာမျိုး မလုပ်ပါ။

“သား ကျောင်းပြီးပြီဆိုတော့ ဒယ်ဒီဘက်က တစ်နှစ်တိတိ ထပ်ပြီးအချိန်ပေးမယ်။ သားဘက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်သင့်တာ ပြင်ဆင်ထားပါ။ ပြီးရင် အချို့ရည်စက်ရုံမှာ သား လက်ထောက်မန်နေဂျာအဆင့်ကနေစဝင်ပြီး ကြိုးစားသင်ယူပါ”

ဒယ်ဒီခွင့်ပြုပေးသည့် တစ်နှစ်မှာ သူတတ်သင့်သည့် သင်တန်းတွေတက်ဖြစ်သည်။ သူ တက်မည်ဆိုတော့ ရဲမက်နှင့်သီဟလည်း အတူတက်ကြသည်။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှပဲ စိမ့်နှင့်သူတို့ ဆုံတွေ့ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏ ။

ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်မပြည့်သေးခင်မှာပဲ ပျော်စရာချစ်သူဘဝလေးမှာ အဖြူထည်၏ အနှောင့်အယှက်တွေ ဝင်လာတာဖြစ်သည်။

ရဲမက် အကြံပေးသလို စိမ့်ကိုတော့ သူ ခိုးမပြေးချင်ပါ။ စိမ့်ဘဝလေးမှာ ငွေကြေးဂုဏ် အဆင့်အတန်းမြင့်မားပေမယ့် ဖြူစင်ရိုးသားပြီး စာနာသနားစရာကောင်းသည်။

ဒါကြောင့်လည်း မာမီတို့သဘောမတူခဲ့ဘူးဆိုလျှင်တောင် စိမ့်ကို သူ ဂုဏ်မငယ်ရအောင် လက်ထပ်ယူချင်၏ ။

မာမီတို့ မကြည်ဖြူဘူးဆိုလျှင်တောင် တခဏပဲ စွန့်လွှတ်ထားမှာ သူယုံသည်။

မိဘနှင့်သားသမီးကြားမှာ တောင်းစုတ်ပလုံးစုတ်လို စွန့်ပစ်ရိုးရှိမည်လား။ စိမ့်ကိုလည်း သမီးအဖြစ် လက်ခံလာမည်ဟု သူယုံသည်။

လတ်တလောမှာတော့ အချိန်ကာလတစ်ခုလောက်တော့

သူစောင့်နေရဦးမည်။ အဖြူထည်ရဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေကိုတော့
တတ်နိုင်သမျှတော့ သည်းခံပေးဦးမည်ပေါ့။

*

အခန်း (၂)

ထည် ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာသည်အထိ စိမ့်ကို မတွေ့ရသေးပါ။
လုံချည်ရင်လျား နှင့်ပဲ စိမ့်အခန်းဘက် လှမ်းခဲ့လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာလည်း စိမ့်မရှိပါ။ စားပွဲပေါ်က နာရီလေးကို ထည်
လှမ်းကြည့်တော့ ဆယ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ ရတုဝိုင်နှင့်ချိန်းထားတာက ဆယ်နာရီခွဲ၊
အခုထိတောင် စိမ့် ရေမိုးမချိုးသေးတော့ နောက်ကျတော့မည်။

ထည် အာရုံထဲမှာ ရတုဝိုင် မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိ၏ ။ နောက်ကျနေလျှင်
ရတုဝိုင် မျက်နှာ ကြီး စူပုတ်နေမှာ သေချာသည်။ ပြီးတော့ ရတုဝိုင်က
အလွန်ရစ်တတ်သူဖြစ်သည်။

ရတုဝိုင်ရစ်တိုင်းလည်း ထည့်ကို ဆွဲထည့်တတ်သည်။ မဆီမဆိုင်
ထည့်ကို အလိုမကျ သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်တတ်ကာ
စိမ့်နှင့်အတူပါလာတာကိုလည်း ကျေနပ်ပုံတစ်စက် ကလေးမှမရှိတတ်။

တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ ထည် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တာကြောင့်
ရတုဝိုင်ကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ရန်တွေ့မိသည်။ ထိုအခါတိုင်း စိမ့်
မျက်ရည်လေးတွေဝိုင်းကာ တောင်းပန်သလို ကြည့်တတ် စမြဲ။

နောက်ဆုံးတော့ စိမ့်ကို သနားစိတ်နှင့်ပဲ ထည် ဒေါသတွေကို
မျိုချလိုက်ရစမြဲ။

ရတုဝိုင်စိတ်မှာ ထည့်ကို စိမ့်နှင့်သူ့ကြားမှာ ဝင်ရှုပ်နေသူဟု
ထင်နေသည်လား။ တကယ်ဆို ထည်နှင့်စိမ့်က ညီအစ်မရင်းချာတွေလို
နေလာခဲ့ကြတာ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက။

ရတုဝိုင်ဆိုတာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ စိမ့်ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်လာတာပဲလေ။

“ဟိတ် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အနောက်က ကပ်အော်သံလေးနှင့်အတူ စိမ့်ကိုမြင်လိုက်တာမို့ ထည်
မျက်မှောင်လေး ကျုံ့ကြည့်ရင်း”

“စိမ့် ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“မီးဖိုထဲမှာလေ၊ ဒေါ်အေးကို သွားကူနေတာ”

“ဟယ် ဘာလို့ သွားလုပ်နေတာလဲ၊ နာရီကိုလည်း ကြည့်ဦး”

“ဘာလို့လဲ ဖြူရဲ့၊ ဆယ်နာရီပဲ ရှိပါသေးတယ်”

စိမ့်စကားကြောင့် ထည် မျက်စောင်းလေး ထိုးပစ်မိသည်။

“ရတုဝိုင်နဲ့ချိန်းထားတာက ဆယ်နာရီခွဲမဟုတ်လား။

ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်တော့လေ စိမ့်ရဲ့၊ တော်ကြာ စိမ့်လူကြီးက ထည့်ကိုပဲ အပြစ်တင်
မဲနေဦးမယ်နော်”

“အံ့မယ် မဲကြည့်ပါလား။ ဖြူကိုထိရင် နည်းနည်းမှ မခံဘူးဆိုတာ
သူသိတယ်”

“အေး စိမ့် အဲဒီ လိုလုပ်နေလေ ရတုဝိုင်က ထည့်ကို ပိုကြည့်မရလေ”

“မကြည်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ စိမ့်က ဖြူကိုချစ်တယ်လေ”

“ပြောရင်း စိမ့်က ထည် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်လာတာကြောင့်
ထည် ခန္ဓာကိုယ်လေး ရုန်းထွက်ရင်း

“ဖယ်ပါ သွား ရေချိုးတော့ စိမ့်ရာ”

“ဖြူလည်း ရင်လျားကြီးနဲ့ လုပ်မနေနဲ့၊ အအေးပတ်ပြီး ဖျားဦးမယ်။ ကဲ
စိမ့် ရေအမြန်ချိုး လိုက်မယ်”

စိမ့်ပြောပြီး အဝတ်အစားလဲလှယ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတော့မှ ထည်
အခန်းလေးထဲက ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။

စိမ့်တို့နှစ်ယောက် ချိန်းဆိုတွေ့ကြသည့်အခါတိုင်း ထည်
အဖော်လိုက်ပေးရတာ အမြဲ ဖြစ်သည်။ ဒါကို ရတုဝိုင် မကြိုက်ပေမယ့်လည်း
မတတ်နိုင်ပါ။

စိမ့် အပြင်ထွက်တိုင်း ထည်အမြဲတမ်းလိုက်ရတာ
အစဉ်အလာဖြစ်နေပြီပဲ။ စိမ့်ဆိုသည့် အတိုင်း စိမ့်စမ်းလ ဆိုတာ အသားလေး
ညှိစိမ့်စိမ့်နှင့် တကယ်ဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

စိမ့်တို့ ဘိုးဘွားတွေက ထည်တို့ ဘိုးဘွားတွေလက်ထက်ကတည်းက
လူယုံတော်တွေ ဖြစ်သည်။

ဖေဖေ မေမေတို့လက်ထက်ရောက်တော့လည်း စိမ့်အဖေက
ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ဆက်ရှိနေ ခဲ့သည်။ ခြံထဲက အလုပ်သမားတန်းလျားမှာပဲနေကြတာ
ထည့်ကိုမွေးပြီး တစ်ပတ်ကျော်မှာပဲ စိမ့်ကိုမွေးတာကြောင့် ဖေဖေမေမေတို့က
စိမ့်ကိုလည်း သမီးရင်းလို ချစ်ခဲ့သည်။

စိမ့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မှာပဲ စိမ့်မိခင်ဆုံးပါးတော့ အမိမဲ့စိမ့်ဘဝလေးကို
သနားကာ မေမေက ပိုလို့ ချစ်ခင်ခဲ့သည်။

ထည်ကလည်း ခင်တွယ်စရာ စိမ့်ကိုပဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားတူ
စားတူမို့ ညီမ ရင်းချာလို ခင်တွယ်ခဲ့သည်။

ကျောင်းတက်တော့လည်း နှစ်ဦးအတူပဲဖြစ်သည်။
ဆယ်တန်းအောင်တော့ ထည် အမှတ် ကောင်းပေမယ့် စိမ့်နှင့်အတူ
စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ပဲ တက်ဖြစ်သည်။

စိမ့်နှင့်အတူ တက္ကသိုလ်တက်လိုသော ထည်ရဲ့သံယောဇဉ်စိတ်က
ထိုမျှအထိ ကြီးမားခဲ့တာဖြစ်သည်။

မေမေတို့ကလည်း သွေးရင်း ထည့်စိတ်ကိုသိကာ ထည့်အတွက်

အဝတ်အစားဝယ်လျှင် စိမ့်အတွက်ပါ အမြဲဝယ်ပေးတတ်ခဲ့၏။

ဒီလောက်အထိ ကြီးမားသော ထည်နှင့်စိမ့်တို့ နှစ်ယောက်ကြားက သံယောဇဉ်ကို ရတုဝိုင် နားလည်ဖို့ကောင်းသည်။

ကြံရည်ရောင် တီရှပ်ခါးရှည်လေးကို အစိမ်းနုရောင် အသားကပ်ဘောင်းဘီရှည်လေးနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ကာ ထည် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ချစ်သူနှင့်တွေ့ဖို့ အလှပြင်နေမည့် စိမ့်အခန်းဘက်ကို လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ ထင်သည့် အတိုင်းပါပဲ။ စိမ့် အလှပြင်မှန်ရှေ့မှာ အဝတ်အစားလဲနေသည်။

ကြက်သွေးရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် စိမ့်မျက်နှာလေးကိုတော့ မှုန်နေအောင် ပြင်ဆင်ထား၏။

“ချစ်သူနဲ့တွေ့ဖို့ အလှတွေပြင်ဆုံး ဖြစ်နေတယ်ပေါ့လေ”

စိမ့် ရှက်ပြီးလေးနှင့် ထည့်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“စိမ့်က ဖြူလောက်မှ မလှတာပဲလေ။ ပြင်ရဆင်ရတာ ပေါ့ ဖြူကတော့ တကယ် ဘာမှ ခြယ်သစရာမလိုဘဲ လှတယ်”

“ဟေ့ မြှောက်မနေနဲ့ ဒီနေ့ကျွေးမှာက ရှင့်လူကြီးနော်”

“တကယ်ပြောတာပါ ဖြူရဲ့၊ ဖြူက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အသားလေးက ဝင်းနှစ်ပြီး လှတယ်။ ကျောင်းတုန်းက ယောက်ျားတွေ သည်းသည်းလှုပ်နေခဲ့တာပဲလေ”

စိမ့်ငေးငေးလေးကြည့်ကာ ပြောနေတော့ ထည်ပြီးမိသည်။

စိမ့်ပြောသလို ကျောင်းတုန်းက ယောက်ျားလေးတွေ ဘယ်လောက်ဝိုင်းနေပါစေ ထည်တစ်ယောက်ကိုမှ ပြန်မကြိုက်ခဲ့ပါ။

ထည်ကော စိမ့်ပါ ပညာရေးကိုပဲ အာရုံထားကာ ချစ်သူမရှာခဲ့ကြပါ။

“ဖြူ ဘာလို့ ချစ်သူမထားတာလဲဟင်”

စိမ့်မေးလာတော့ ထည် ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးရင်း ခေါင်းခါမိသည်။

“ဟင့်အင်း မထားချင်ပါဘူး။ စိမ့်နဲ့ရတုဝိုင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်လိုပ”

“ဟင် စိမ့်တို့က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ချစ်သူရည်းစားတွေ တွေ့ကြတော့လည်း

စိမ့်လူကြီးမျက်နှာက သုန်မှုန်နေတာလေ”

“အဟင်း မောင်က ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး ဖြူရဲ့။ မကျေနပ်ရင် မကျေနပ်သလို မျက်နှာက ချက်ချင်းပေါ်လွင်သွားတာ။ စိမ့်ကိုတော့ မောင်က ချစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်မှာပါ စိမ့်လူကြီးက တို့ကိုပဲ အမြင်မကြည်တာ”

ထည့်စကားကြောင့် စိမ့်မျက်နှာလေး ညှိုးသွားတော့ ထည်သနားမိပြန်သည်။ ထည်နှင့် ရတုဝိုင်ကြားမှာ စိမ့်ခမြာလည်း အနေခက် စိတ်ညစ်ရှာမှာသေချာသည်။

“ကဲ သွားရအောင် စိမ့်”

တမင်စကားဖြတ်ကာ ထည်ပြောတော့ စိမ့်ခေါင်းလေးညိတ်ကာ အခန်းထဲက အတူထွက် ခဲ့ကြသည်။

ဧည့်ခန်းထဲအရောက်မှာပဲ ဦးလေးအောင်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးတော့ စိမ့်ခြေလှမ်းလေးတွေ မဝံ့မရဲ တွန့်ဆုတ်သွား၏ ။ ဒါကို ရိပ်မိသော ဦးအောင်ကို ပြုံးနှုတ်ဆက်ရင်း

“ဦးလေးအောင် ဖေဖေ ပြန်လွှတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေး မမလေးကို ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု လိုက်ပို့စရာရှိလို့”

ပြောရင်း ဦးအောင်အကြည့်တွေက စိမ့်ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်
ရောက်သွားခဲ့သည်။ စိမ့် မဝံ့မရဲလေးနှင့် မျက်လွှာချထားရှာ၏ ။

“သမီးစိမ့် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဪ သမီးတို့ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အလှူ
သွားကြမလို့ပါ ဦးလေး အောင်”

ကြားက ထည်ဝင်ဖြေလိုက်မှ ဦးအောင်ယုံကြည်သွားဟန်နှင့်
ခေါင်းညိတ်ကာ ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သတင်းစာကိုကောက်ဖတ်နေသည်။

စိမ့်ကိုမျက်ရိပ်ပြကာ ထည် ဆင်ဝင်အောက်က
ကားဆီလှမ်းခဲ့လိုက်သည်။ ထည့် အတွက် ဖေဖေတို့ဝယ်ပေးထားသော
ပါဂျဲရီးကားလေးကို ထည်ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းတာဖြစ်သည်။

ကားလေးကို ခြံထဲက မောင်းထွက်တော့မှပဲ စိမ့်ဆီက
စကားသံတုန်တုန်လေး ထွက်လာ၏ ။

“အဖေ အဲဒီ လိုကြည့်ရင် ငါအရမ်းလန့်တယ် ဖြူရယ်”

“နင်ကလည်း မိဘဆိုတော့ စိုးရိမ်တာပေါ့ဟာ။ ကဲပါ ခေါင်းထဲ
မထည့်နဲ့တော့နော်”

ထည် နှစ်သိမ့်လိုက်ရပေမယ့် စိမ့်စိတ်ကို မြင်သိနေပါသည်။
ကားပြတင်းတံခါး အပြင်ဘက် ကို ငေးကြည့်နေသော စိမ့်စိတ်တွေ အတိတ်ကို
တမျှော်တခေါ်ကြီးတွေ တွေးနေမှာသေချာ၏ ။

ငယ်စဉ်တုန်းက အမှားတစ်ခုသည် စိမ့်အတွက်တော့ တစ်သက်လုံး
နောင်တရစရာကြီး အဖြစ် ချောက်လှန်ခြင်းခံနေရရှာသည်လား။

တကယ်ဆို ထိုစဉ်က စိမ့်နှင့်ထည်တို့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးစ
အချိန်ကမို့ အပျိုဖော် ဝင်စအရွယ်ဟု ဆိုရမည်။

ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေသော

ဦးဗညားနိုင်ကြောင့်ပဲဟု ဆိုရတော့မည်။

ဦးဗညားနိုင်က ရပ်ရည်ချောမောပြီး သဘောကောင်းသူဖြစ်သည်။

ထည်တို့ထက်တော့ အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်ကြီးသော ဦးဗညားနိုင်သည် အမြဲတမ်းမျက်နှာပြုံးရွှင်ကာ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံကလည်း စမတ်ကျသူဖြစ်၏ ။

ဦးဗညားနိုင်ကို အပျိုရိုင်းလေး စိမ့် တိတ်တခိုးစိတ်ဝင်စားနေမှန်း

ထည်လည်း အစက တော့ မရိပ်မိခဲ့ပါ။

ငွေကြေးလည်းချမ်းသာသော ဦးဗညားနိုင်က အိမ်ကိုလာတိုင်း

ထည်နှင့်စိမ့်အတွက် စားစရာတွေ ဝယ်လာပေးတတ်သည်။ ကြုံလျှင်ကြုံသလိုလည်း အဝတ်အစား အလှပြင်ပစ္စည်း လေးတွေ ဝယ်လာပေးတတ်၏ ။

ဒါတွေကြောင့်ပင် စိမ့်စိတ်တွေ ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့တာဟု ထင်သည်။

ဦးဗညားနိုင်က မိန်းကလေးတွေသဘောကျအောင်

ပြုမူနေထိုင်တတ်တာကြောင့်လည်း စိမ့် ငြိတွယ်သွားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဦးဗညားနိုင်နှင့် စိမ့်တို့ချစ်ကြိုက်သွားတာတောင် ထည်မရိပ်မိလိုက်ပါ။

ထည် သိလိုက်ရချိန်မှာတော့ အတော့်ကို နောက်ကျနေပြီ။

ထိုညက ထည့်အခန်းတံခါးကိုခေါက်ကာ နှိုးလာသော မေမေကြောင့်

ထည် လန့်နိုးခဲ့ရ သည်။ ပြီးတော့ မေမေပြောပြသော စကားတွေကြောင့်လည်း မျက်ဝန်းလေးဝိုင်းကာ အံ့သြမိ၏ ။

“စိမ့်လေး ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့နေတုန်း ကိုအောင်မိသွားလို့

ပြဿနာတွေ တက်နေတယ် သမီးရေ”

“ရှင် ဘယ် ဘယ်လိုမေမေ။ ဒီအချိန်ကြီး စိမ့်က

ဘယ်သူနဲ့ချိန်းတွေ့တာလဲ ဘယ်က ရည်းစားလဲ”

“သမီး လုံးဝမသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း စိမ့်သမီးကို ဘာမှမပြောဘူး မေမေ”

“လာ လာ သမီးဧည့်ခန်းထဲမှာ သမီးဖေဖေတော့ ပြဿနာတွေကို ရှင်းပေးနေရတယ်”

ထည် အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် မေမေနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲရောက်ခဲ့တော့ တရှုံ့ရှုံ့ငိုကြွေးနေသော စိမ့်က ဖေဖေအနားမှာရှိနေသည်။

ဖေဖေရှေ့ထိုင်ခုံမှာတော့ ဦးဗညားနိုင်က ခေါင်းကြီးငဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေသည်။ ဦးလေးအောင်ကတော့ သမီးဖြစ်သူစိမ့်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးတွေနှင့်ကြည့်ကာ ဒေါသတွေ ပြေပျောက်ပုံမရသော မျက်နှာကြီးနှင့် ရပ်နေ၏ ။

“ဗညားနိုင် မင်း ဒီလိုမကြံအပ် မဖြစ်အပ်မှန်းသိရက်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာ သိပ်မှားတယ်။ တကယ်ဆို စိမ့်စမ်းလလေးက ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတယ်။ မင်းဘက်က ဆင်ခြင်အသိတရား ရှိသင့်တယ်”

“ကျွန် ကျွန်တော်မှားပါတယ် ဦးရယ်”

“ငါ့ကို မတောင်းပန်နဲ့တော့ ဗညားနိုင်။ မင်းသွားတော့။ ဘယ်တော့မှ ငါ့ခြံထဲ မလာနဲ့တော့ မပတ်သက်နဲ့တော့ကွာ သိက္ခာတရားကင်းမဲ့တဲ့လူနဲ့ ငါ မပတ်သက် မကျွမ်းဝင်ချင်တော့ဘူး”

ဖေဖေ ယတိပြတ်စကားနှင့် ဦးဗညားနိုင်ကို နှင်ထုတ်လိုက်၏ ။ ဦးလေးအောင် တက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် အံကြီးကြိတ်ရင်း

“ငါ သိပ်ရှက်တယ် မိစိမ့် နင့်ကို သတ်ပစ်ချင်တယ်သိလား။ နင်လည်းသေ ငါလည်း ထောင်ထဲဝင်မယ်”

“ကိုအောင် ဒေါသကိုထိန်းတော့ဗျာ သားသမီးကို ဆုံးမရမှာ

မိဘတာဝန်ဆိုပေမယ့် အခုလိုရိုက်နှက်ဆုံးမတာတော့ ကျုပ်လက်မခံဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ မှားပြီးတဲ့အမှားက အမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ သင်း ဒီလောက်ဆင်ခြင်ဉာဏ်မဲ့ရသလား”

“စိမ့်စမ်းလလေးက အခုမှ ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့လေဗျာ။ ခင်ဗျား ရိုက်နှက်လို့ နာကျင်ခံစားရရုံပဲ ရှိမယ်။ ဒီတော့ အကျိုးမရှိတာ မလုပ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားကော ကျုပ်ပါ မွေးထားတာ သမီးလေးတွေ၊ မမှားသင့်တာ မမှားအောင် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းရမယ့်တာဝန် ရှိတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး စိမ့်စမ်းလလေးကို ကျုပ်သမီးလေးနဲ့ အိမ်ထဲခေါ်ထားမယ်။ အခုလို အမှားမျိုးထပ်မဖြစ်ရအောင် ကျုပ်တာဝန်အပြည့်အဝယူတယ်”

ဖေဖေက စိမ့်ကို ခြံထဲက အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ မနေစေတော့ဘဲ တိုက်ပေါ် ခေါ်တင်ထားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကတည်းက ဦးအောင်က သမီးဖြစ်သူ စိမ့်ကို မျက်နှာသာမပေးတော့ပါ။ စိမ့်ခမြာလည်း သူ့အမှားနှင့်သူ ဖခင်ဖြစ်သူဒေါသကို ကြောက်လန့်သွားခဲ့သည်။

စိမ့်မှားခဲ့သောအမှားတစ်ခုကြောင့် စိမ့်ခမြာ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့် နေမှုကို အမြဲခံရသည်။ စိမ့်တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်ခွင့်မရှိ။

ဒါတွေကြောင့်လည်း ကျောင်းတက်တော့ စိမ့်နှင့်အတူ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ထည် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်၏ ။

စိမ့်ကို ထည်နှင့်ဆိုလျှင်ဦးလေးအောင်က စိတ်ချသည်။ အခုလည်း စိမ့်ရတုဝိုင်နှင့် ချစ်နေတာကို ဦးလေးအောင် မသိရှာပါ။ စိမ့်ကတော့ ဖခင်သိမှာကို ကြောက်နေရှာ၏ ။

“စိမ့်ရယ် နင့်အရွယ်က ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေးမှ
မဟုတ်တော့တာဟယ်။ ပြီးတော့ ရတုဝိုင်ကလည်း နင့်ကို တကယ်ချစ်ပါတယ်။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အကိုးရတဲ့သူပဲ ဟယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အမှားကြီးအတွက် စိမ့်အမြဲတမ်း နောင်တရနေတယ်။
ကြောက်နေတယ် ဖြူရယ်”

စိမ့်ခံစားချက်တွေကို နားလည်သော စာနာမိသောထည်ကတော့ စိမ့်ကို
ထည်နှင့်အတူ တွဲခေါ်ကာ ဖေးမခဲ့သည်။ စိမ့်နှင့်ပတ်သက်သမျှ ထည်
တာဝန်ယူထားရသည့်အတွက် စိမ့် ဘယ်သွားသွား ထည်ပါရတာ ကို ရတုဝိုင်က
အထင်လွဲသည်။

ထည့်မှာတော့ စိမ့်ရဲ့အဖေ ဦးအောင်သိသွားမှာကို စိုးရိမ်ပြီး
သိုပုက်ကာရံပေးထားရတာ ကို ရတုဝိုင် သိမှသိပါလေစ.....။

*

အခန်း (၃)

ထည် ကြိုတင်တွေးဆထားသည့်အတိုင်းပါပဲ။ ချိန်းဆိုထားသော ကြေးအိုးဆိုင်လေးထဲမှာ မှုန်တင်းတင်းမျက်နှာနှင့်ထိုင်နေသော ရတုဝိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆယ်နာရီခွဲပြီးလို့ ဆယ်မိနစ်လောက် လွန်သွားသည်ဆိုတော့လည်း ရတုဝိုင် စိတ်တို ရှာမည်ပေါ့။

အပြာနုနု ရှုပ်အကျလက်တိုနှင့် နက်ပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော ရတုဝိုင်စတိုင်ကတော့ အားလုံးထဲမှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။ နုဖတ်ချောမွတ်သော မျက်နှာက အလိုမကျစွာမှုန်တေးနေတာတောင် အကြည့်ရဆိုးမသွားခဲ့ပါ။

“စိမ့် နင့်လူတော့ မှုန်တေနေတာပဲ၊ ငါ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာပဲ ထိုင်မယ်နော်”

“အင်းပါ”

စိမ့်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထိုင်ပါစေဟုတွေးရင်း ထည်တခြားဝိုင်းမှာပဲထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ မှုန်ကုပ်ကြည့်နေသော ရတုဝိုင်ကို ထည် ရှုတင်းတင်းပြန်ကြည့်ကာ ကောင်တာရှေ့ က စားပွဲဝိုင်းဆီ ထွက်ခဲ့လိုက်၏ ။

စိမ့်နှင့် ရတုဝိုင်ချိန်းဆိုထားသော ကြေးအိုးဆိုင်လေးမှာမို့ ထည်ကြိုက်သော ကြေးအိုး သောက်ချင်တာကြောင့် ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါကို ဘာလာရှုပ်ဦးမှာလဲဟူသော အကြည့်နှင့် ရတုဝိုင်ကြည့်နေတာ သဘောပေါက်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရတုဝိုင် စောင့်နေရာနေရာအထိ စိမ့်ကိုကားနှင့် လိုက်ပို့ပြီးတာနှင့် ထည်ပြန်တတ်သည်။ အေးအေးဆေးဆေး ရွှေတိဂုံဘုရားသွားထိုင်ချင် ထိုင်နေတတ်စမြဲ။

ဒါမှမဟုတ်လျှင် သူငယ်ချင်းကေသွယ်တို့အိမ်မှာ

အချိန်ဖြုန်းလိုက်တာလည်းရှိ၏။ အခုကတော့ ကေသွယ် မန္တလေးက အဘွားတွေဆီ သွားနေတာမို့ ထည် သွားလည်လို့မရပါ။

ကြေးအိုးတစ်ပွဲမှာက အအေးတစ်ဘူးကို စိမ်ပြေနပြေသောက်နေသည့် ထည့်ကိုတော့ ရတုဝိုင် ကြည်လင်ပုံမရ။ စိမ့်ကိုလည်း ဟိုမေး ဒီမေး ရစ်နေမှာသေချာ၏။

ဒါကိုတွေ့မိတာကြောင့်လည်း ထည် တမင်အချိန်ကြာကြာထိုင်နေဖို့ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။

ရတုဝိုင်အကြည့်တွေက ထည်ဆီလှမ်းကြည့်လိုက် စိမ့်ကို တိုးတိုးပြောလိုက်နှင့် အာရုံတွေ ရှုပ်နေပုံရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဖြူထည်ဆိုသော မိန်းမကို အနှောင့်အယှက်တစ်ခုလို့ ရတုဝိုင်အမြဲထင်နေတတ်သည်။

ဒါကို ထည်ကလည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလိုအရွဲ့တိုက် ထိုင်မိတာပဲ ဖြစ်၏။

နုဖတ်ချောမောသော မျက်နှာနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ရတုဝိုင်စိတ်တိုဒေါသဖြစ်နေပုံ လေးက ထည်မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဒီမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ ထည် ကြိတ်ရယ်ရတာ အရသာတစ်မျိုး ခံစားရစမြဲ။

ရှင်နဲ့ကျွန်မကတော့ အမြဲတမ်း ကမ္ဘာ့ရန်ဖြစ်နေတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ ရတုဝိုင်။

စိမ့် နောက်ကျတာကို ဒေါသမဖြစ်မိပေမယ့်

အဖြူထည်ပါလာကတည်းက လူကအလိုလို စိတ်တိုသွားမိသည်။ တကယ့် ပါလေရာ ငပိချက်လေးပါလား။

အေးအေးဆေးဆေး အတူဆုံ စကားပြောချင်လို့
စိမ့်တစ်ယောက်တည်းလာပါလို့ ပြော ထားလျက်နဲ့ အဖြူထည်ပါလာတော့ တကယ့်
စိတ်တိုချင်စရာကောင်းသည်။

ပထမတစ်ကြိမ် တွေ့ဖို့ဖုန်းဆက်တုန်းကလည်း စိမ့်မလာနိုင်ခဲ့။ ဒါကို
နားလည်နိုင်ပေမယ့် စိမ့်ပေးသည့် အကြောင်းပြချက်က စိတ်တိုစေခဲ့၏။ အဖြူထည်
သိပ်နေမကောင်းတာကြောင့် မလာနိုင်ခြင်းတဲ့။

အခုတော့ မရွှေ့အဖြူထည် နေကောင်းသွားပြီပေါ့။ ကိုယ့်ဝိုင်းကို
အတူလာမထိုင်တာ ကျေးဇူးတင်မိပေမယ့် လူကိုလှောင်ပြီးနဲ့ မထီတရီ
ကြည့်သွားပုံကတော့ ခံရခက်သည်။

“မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

စိမ့်နဲ့ဆုံတိုင်း အဖြူထည် ပြဿနာတွေနှင့်ပဲ
တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောဆိုနေရလွန်းလို့ ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါ။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူးသာဆိုတယ် မောင့်မျက်နှာကြီးကလဲ”

“ဘာလို့လဲ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဟင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားလို့ စိမ့်နောက်ကျသွားရင်
တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“အဲဒါက ခွင့်လွှတ်လို့ရတယ်။ နေပါဦး စိမ့်ရဲ့အထိန်းတော်ကြီးက
ဘာလို့မပြန်သေးဘဲ ထိုင်နေတာလဲကွ”

မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ သူမေးတော့ စိမ့်နှုတ်ခမ်းလေးတွေ

ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးသွားခဲ့ရင်း

“ပြန်မှာပေါ့မောင်ရဲ့ ကြေးအိုးသောက်ပြီးရင် ဖြူက ဘုရားသွားမှာတဲ့။
စိမ့်ပြန်ခါနီး ဖုန်းဆက်ခေါ်မှ သူလာကြိုမှာပါ”

“စိမ့်ကလည်းကွာ ပြန်ရင် မောင်လိုက်ပို့လို့ရတာ ပဲ၊
အိမ်အထိမဟုတ်တောင် လမ်းထိပ်ထိ ပို့ပေးမှာပေါ့။ သူပါလာတာကိုက
မောင့်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာ”

“ဟင် မောင့်ကိုဖြူက ဘာအနှောင့်အယှက်တွေ ပေးနေလို့လဲ၊
သူ့ဟာသူနေတာကို မောင်က အသလွတ် ကြည့်မရဖြစ်နေတယ်”

အဖြူထည့်ကိုပြောလျှင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်ဖြစ်တတ်တာ
စိမ့်အကျင့်ဖြစ်သလို သူကလည်း ဒါကိုပဲ မကြိုက်တော့

“သူ့ဟာသူနေရင် စိမ့်အရေးကိစ္စတွေမှာ ဘာလို့ နေရာတကာ
ပါနေရတာ လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ မောင်ရဲ့ ဖေဖေက စိမ့်တစ်ယောက်တည်းဆို
ဘယ်ကိုမှလွှတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြူပါလို့သွားရတာ ။ မောင်နဲ့အခုလို တွေ့ရတာ
လည်း ဖြူကြောင့်မို့ပဲ မောင်က ဖြူကို ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမှာ”

စိမ့်စကားကြောင့် ရတု မျက်နှာ မဲ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။
ရိုးသားသောစိမ့်ခမြာ ဖြူရဲ့အရိပ် အောက်မှာ ဘယ်လိုမှ
ရုန်းထွက်နိုင်မည်မထင်တော့ပါ။

“တကယ်ပြောတာ မောင်ရဲ့။ ဖြူကို ကျေးဇူးမတင်ချင်နေပါ။
အပြစ်တော့ မမြင်ပါနဲ့ မောင်ရယ်”

“မောင်တမင် အပြစ်မြင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ စိမ့်သူငယ်ချင်းက
မောင့်ကို ပြောင်စရာနောက်စရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ထင်နေတာ

မတွေ့ဘူးလား။ စောစောက လှောင် သလိုကြည့်ပြီးသွားတာ စိမ့်မမြင်ဘဲ”

ရတုဝိုင် မကျေမနပ်ဆိုတော့ စိမ့်သဘောကျသလို
လွင်လွင်ကလေးရယ်လိုက်ရင်း

“မောင်ရယ် ဒါကဒီလိုပါ မောင်ကဖြူကိုတွေ့တိုင်း မကြည်မလင်နဲ့
မျက်နှာကြီး သုန်မှုန် နေတော့ ဖြူက ရင်းနှီးတဲ့သဘောနဲ့ နောက်တာပါ”

“မောင်ကတော့ သူနဲ့ မရင်းနှီးချင်ပါဘူး”

ရတုဝိုင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ယတိပြတ်ပြောတော့ စိမ့်မျက်နှာလေးပေါ်က
အပြုံးရိပ်တို့ လွင့်ပြယ်သွားခဲ့ကာ

“မောင် ဘာဖြစ်လို့ ဖြူကို ဒီလောက် မုန်းနေရတာ လဲ။ ဖြူက
အရမ်းစိတ်ထားဖြူတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဖြူကိုမြင်တဲ့သူတိုင်းက ချစ်ခင်ကြတယ်။
မောင်တစ်ယောက်သာ ဘာအကြောင်း ပြချက်မှမရှိဘဲ အသလွတ်မုန်းနေတယ်။
စိမ့်ကိုမောင် တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်တောင် ဖြူကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

“တော်ပြီကွာ ဒီအကြောင်းတွေမပြောနဲ့။ စိမ့်နဲ့မောင်တွေ့တိုင်း
ဒီပြဿနာကို ရှင်းနေရတာ နားငြီးတယ်”

ရတုဝိုင် စကားဖြတ်ပြောပစ်တော့လည်း စိမ့်ပင့်သက်လေးရှိက်ကာ
နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့ရာ သည်။ ဒီလိုချစ်သူမျက်နှာလေး ညှိုးသွားတော့
ရတုဝိုင်ရင်ထဲမှာလည်း မကောင်းဖြစ်ရပြန်၏ ။

အဖြူထည်အကြောင်းပြောလျှင် အဆုံးသတ်က ဒါပဲဖြစ်သည်။
ဒါကြောင့်လည်း အဓိက တရားခံ အဖြူထည်ကို သူမုန်းမိတာဖြစ်သည်။

ရတုဝိုင်အကြည့်တွေက အဖြူထည်ဆီ ရောက်သွားမိပြန်သည်။
ခြေတစ်ဖက်ချိတ်ကာ ကြေးအိုးသောက်နေပုံက စိမ့်ပြေနေပြေအသွင်နှင့် ဖြစ်၏ ။
ဘေးတိုက်မြင်နေရသော မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းပါသည်။

ပြောရလျှင် အဖြူထည်သည် စိမ့်နှင့်ယှဉ်လျှင် အဘက်ဘက်က သာလွန်သည်။ ရုပ်ရည်၊ အဆင့်အတန်း၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း ဘာမှလိုအပ်ချက်မရှိ။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို သူ့အထင်မကြီးပါ။ သူ့ အထင်ကြီးလေးစားမိတာက ဖြူစင်ရိုးသားသော စိတ်ဓာတ်လေးကိုပဲဖြစ်သည်။

စိမ့်စမ်းလဆိုသော စိမ့်မှာက ဖြူစင်ရိုးသားသော နှလုံးသားလေး ရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သူမြတ်နိုးမိတာကလည်း ထိုစိတ်ဓာတ်လေးကြောင့်ပါပဲ။

“စိမ့်ရေ ငါသွားတော့မယ်နော်။ နင်ပြန်မယ့်အချိန်သာ ဘယ်ကိုလာခေါ်ရမလဲဆိုတာ ဖုန်းဆက်လိုက် သိလား”

ရတု အတွေးလွန်နေတုန်းမှာပဲ အဖြူထည် အနားရောက်လာကာ စိမ့်ကိုပြောနေသည်။

“အေးပါ ဖြူ၊ ငါဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

မကြည့်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကြားက ရတုဝိုင် မော့ကြည့်မိတော့ အဖြူထည်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြကာ နောက်ပြောင်သွားခဲ့သေး၏ ။

စိမ့်ကို ပြန်ပြောမိလျှင်လည်း ကိုယ့်ကိုပဲ ဘာလို့သွားကြည့်တာလဲဟု အပြစ်တင်နေဦးမည်။ အဖြူထည်ကားလေး ဆိုင်ရှေ့ကထွက်သွားတော့ စိမ့်လည်း ကြေးအိုးသောက်ပြီးနေပြီမို့

“စိမ့် မောင်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

“မောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကြိုက်တဲ့နေရာသွားလေ”

“ဒါဆို ရဲမက်တို့အိမ် သွားမယ်။ ဒီနေ့ ဒီကောင်မိဘတွေ မရှိဘူး။ မောင်နဲ့စိမ့်သွားရင် ဟိုကောင် ရဲမက်ကလည်း ရှောင်ပေးမှာပဲ”

“ဟင်”

စိမ့်မျက်နှာလေး အထိတ်တလန့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် မော့ကြည့်လာတော့
ရတုဝိုင် ပြုံးမိ သည်။ သူ တမင်အရွဲ့တိုက်ပြောတာကို တကယ်ထင်မှတ်သွားသော
စိမ့်မျက်နှာလေးက ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ပါ။

“အဟွန်း နောက်တာပါကွာ။ ရှားရှားပါးပါးလေး လည်ပတ်ခွင့်ရတုန်း
စိမ့်သွားချင်တဲ့ နေရလေးတွေ လိုက်ပို့ပေးမှာပါ”

သူပြောတော့မှ စိမ့် မျက်စောင်းလေးထိုးပြီးရင်း

“မောင် သွားချင်တဲ့နေရာ သွားပါ။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်လောက်တော့
စိမ့်ပြန်မှဖြစ်မှာနော်”

စိမ့်စကားကို ရတုဝိုင်ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ကျသင့်ငွေကို
ထုတ်ရှင်းပေးတော့ စားပွဲထိုး ချာတိတ်လေးက ခေါင်းခါသည်။

“ရှင်းပြီးပြီ အစ်ကို၊ စောစောက အစ်မလေး အားလုံးရှင်းသွားပါတယ်”

ရတုဝိုင် မျက်နှာမှုန်တင်းတင်းဖြစ်သွားတာကို စိမ့်က
မမြင်ဟန်ဆောင်ရင်း ရှေ့က လှမ်းထွက်သွား၏ ။

ရတုဝိုင်စိတ်ထဲကတော့ ခံရခက်ခက် ဖြစ်မိသည်။ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့
အဖြူထည် တမင်ရှင်းပေးသွားတာလား။ မမျှော်လင့်လိုက်နဲ့ အဖြူထည်။

ငါတို့ကိစ္စမှာ ဝင်ရှုပ်နေတဲ့မင်းကို တစ်သက်လုံး မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ
မင်း မှတ်ထားလိုက် စမ်း။

*